

— Сега гледай, захванжала майката: ето какъ трѣбва . . . видишъ ли?

Дъщерята гледала внимателно, учила се прилежно и търпѣливо продължавала да плете, тъй щото до като дошло врѣме да трѣгне бабата на пѣтъ, единъ чифтъ топли вълнени чорапи били вече готови.

— Ето, бабо, рекла радостно Тодорка, — вземи отъ мене тѣзи чорапи за споменъ, сама ги оплетохъ.

Бабата пригърнжала любезно внучката си, цѣлунжала ѝ по челото и много ѝ похвалила за добрата работа. Даже и Богданчо ѝ рекълъ „браво“.

— Ето че не било много мъчно, казала Тодорка, — а защо ли по-напрѣдъ не ми се удаваше?

— Търпѣние си нѣмала, казала бабата, — всѣкогашъ е тъй: ако имашъ търпѣние всичко ще научишъ.

Поточе.

Прѣзъ нашътѣ ниви и ливади
Поточе бистро се лѣе:
Пои посѣви и разсади
И дѣнонощно ни пѣе.

Обичамъ тази пѣсенчица
Да слушамъ ази упоенъ;
Тя носи мене радосчица
И чувства нежни буди въ менъ.

Цанко.

Добрия ученикъ.

Умрѣлъ единъ персийски царъ и го наслѣдилъ синъ му. Отъ всички страни на царството дошли голѣмци да му се поклонѣтъ. Когато се събрали всички въ царския палатъ и влѣзнали въ единъ голѣмъ салонъ за да се покло-